

PRESUDA OPĆEG SUDA (sedmo vijeće)

25. travnja 2013.(*)

„Trgovina proizvodima od tuljana – Uredba (EZ) br. 1007/2009 – Detaljna pravila za provedbu – Uredba (EU) br. 737/2010 – Zabrana stavljanja takvih proizvoda na tržište – Iznimka u korist inuitskih zajednica – Prigovor nezakonitosti – Pravna osnova – Supsidijarnost – Proporcionalnost – Zloporaba ovlasti”

U predmetu T-526/10,

Inuit Tapiriit Kanatami, sa sjedištem u Ottawi (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association, sa sjedištem u Qikiqtarjuaqu (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, sa sjedištem u Pangnirtungu (Kanada),

Jaypootie Moesesie, sa stalnom adresom u Qikiqtarjuaqu,

Allen Kooneeliusie, sa stalnom adresom u Qikiqtarjuaqu,

Toomasie Newkingnak, sa stalnom adresom u Qikiqtarjuaqu,

David Kuptana, sa stalnom adresom u Ulukhaktoku (Kanada),

Karliin Aariak, sa stalnom adresom u Iqaluitu (Kanada),

Canadian Seal Marketing Group, sa sjedištem u Quebecu (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products, Inc., sa sjedištem u Cap-aux-Meulesu (Kanada),

Fur Institute of Canada, sa sjedištem u Ottawi,

NuTan Furs, Inc., sa sjedištem u Catalini (Kanada),

GC Rieber Skinn AS, sa sjedištem u Bergenu (Norveška),

Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), sa sjedištem u Nuuku, Grenland (Danska),

Johannes Egede, sa stalnom adresom u Nuuku,

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), sa sjedištem u Nuuku,

William E. Scott & Son, sa sjedištem u Edinburgu (Ujedinjena Kraljevina),

Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, sa sjedištem u Cap-aux-Meulesu,

Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi, sa sjedištem u Istanbulu (Turska),

Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd, sa sjedištem u Fleur-de-Lysu (Kanada),

koje zastupaju J. Bouckaert i H. Viaene, odvjetnici,

tužitelji,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju E. White, P. Oliver i K. Mifsud-Bonnici, u svojstvu agenata,

tuženika,

koju podupiru

Europski parlament, koji su prvotno zastupali I. Anagnostopoulou i L. Visaggio, a potom M. Visaggio i D. Gauci, u svojstvu agenata,

i

Vijeće Europske unije, koje zastupaju M. Moore i K. Michoel, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

povodom zahtjeva za poništenje Uredbe Komisije (EU) br. 737/2010 od 10. kolovoza 2010. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu Uredbe (EZ) br. 1007/2009 Europskog parlamenta i Vijeća o trgovini proizvodima od tuljana (SL L 216, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 9., str. 179.),

OPĆI SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: A. Dittrich, predsjednik, I. Wiszniewska-Białecka i M. Prek (izvjestitelj), suci,

tajnik: J. Weychert, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 11. listopada 2012.,

donosi sljedeću

Presudu

Činjenice, postupak i zahtjevi stranaka

- 1 Dana 16. rujna 2009. Europski parlament i Vijeće Europske unije donijeli su Uredbu (EZ) br. 1007/2009 o trgovini proizvodima od tuljana (SL L 286, str. 36., u daljnjem tekstu: osnovna uredba) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 24., str. 288.) čija je svrha, kako stoji u njezinom članku 1., uspostaviti usklađena pravila o stavljanju na tržište proizvoda od tuljana.
- 2 Članak 3. stavak 1. osnovne uredbe glasi: „Stavljanje na tržište proizvoda od tuljana dozvoljava se samo kad su proizvodi od tuljana rezultat lova koji inuitske i druge autohtone zajednice obavljaju tradicionalno i kojim pridonose svojoj egzistenciji. Za uvezene proizvode ti se uvjeti primjenjuju u trenutku ili točki uvoza.”
- 3 U 14. uvodnoj izjavi osnovne uredbe je u svezi s tim navedeno da se temeljni gospodarski i društveni interesi inuitskih zajednica za koje je lov na tuljane način osiguravanja egzistencije ne bi smjeli ugroziti. Prema toj uvodnoj izjavi, lov je sastavni dio kulture i identiteta pripadnika inuitskog društva te je kao takav priznat i Deklaracijom Ujedinjenih naroda o pravima autohtonih naroda. Stoga stavljanje na tržište proizvoda od tuljana koji su rezultat lova koji inuitske i druge autohtone zajednice obavljaju tradicionalno i kojim pridonose svojoj egzistenciji treba dozvoliti.
- 4 Iz članka 3. stavka 4. i članka 5. stavka 3. osnovne uredbe proizlazi da mjere za, među ostalim, provedbu dopuštenja u korist inuitskih zajednica treba usvojiti Europska komisija .
- 5 Prema članku 8. osnovne uredbe, iako ta uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*, članak 3. primjenjuje se od 20. kolovoza 2010.
- 6 Dana 11. siječnja 2010. Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Efstathios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), Johannes Egede i Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) su tajništvu Općeg suda podnijeli tužbu za poništenje osnovne uredbe. Rješenjem Općeg suda od 6. rujna 2011. u predmetu Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće (T-18/10, Zb., str. II-5599.), trenutačno u žalbenom postupku, ta je tužba bila odbačena kao nedopuštena.
- 7 Dana 10. kolovoza 2010. Komisija je donijela Uredbu (EU) br. 737/2010 o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu osnovne uredbe (SL L 216., str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 9., str. 179.) (u daljnjem tekstu: pobijana uredba). Prema članku 12., ta je uredba stupila na snagu trećeg dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

- 8 Dana 9. studenoga 2010. tužitelji, Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi in Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd, podnijeli su ovu tužbu za poništenje pobijane uredbe.
- 9 Zasebnim aktima podnesenima tajništvu Općeg suda 11. i 23. veljače 2011. Parlament i Vijeće zatražili su intervenciju u ovom predmetu u potporu zahtjeva Komisije. Tužitelji i Komisija nisu podnijeli očitovanja o tim zahtjevima.
- 10 Rješenjem od 13. travnja 2011. predsjednik sedmog vijeća Općeg suda dozvolio je intervenciju Parlamenta i Vijeća.
- 11 Dana 7. srpnja 2011. Parlament i Vijeće podnijeli su svoje intervencijske podneske.
- 12 Dana 9. kolovoza 2011. tužitelji su podnijeli dopis kojim su izmijenili svoje zahtjeve glede troškova. Odlukom predsjednika sedmog vijeća Općeg suda od 29. kolovoza 2011. taj je dopis bio uložen u spis. Dana 8. i 12. rujna 2011. Komisija, a potom i Vijeće i Parlament podnijeli su očitovanja o tim izmjenama zahtjeva tužiteljâ.
- 13 Dana 13. rujna 2011. tužitelji su iznijeli očitovanja o intervencijskim podnescima Parlamenta i Vijeća.
- 14 Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:
- tužbu proglasi dopuštenom,
 - poništi pobijanu uredbu,
 - na temelju članka 277. UFEU-a osnovnu uredbu proglasi neprimjenjivom,
 - Parlamentu i Vijeću naloži snošenje troškova.
- 15 Komisija i Parlament od Općeg suda zahtijevaju da:
- odbije tužbu,
 - tužiteljima naloži solidarno snošenje troškova.
- 16 Vijeće od Općeg suda zahtijeva da:
- odbije tužbu,
 - tužiteljima naloži solidarno snošenje troškova,

– ne naloži Vijeću snošenje svih ili dijela troškova tužiteljâ.

- 17 Dopisom od 9. kolovoza 2011. (vidjeti prethodnu točku 12.) i na raspravi tužitelji su od Općeg suda zatražili da Komisiji naloži snošenje svojih i njihovih troškova, a Parlamentu i Vijeću snošenje vlastitih troškova.

Pravo

Dopuštenost

- 18 U intervencijskom podnesku Vijeće je istaknulo da većina tužitelja ne ispunjava uvjete za dopuštenost određene člankom 263. UFEU-a u smislu da se pobijana uredba ne odnosi izravno na sve tužitelje.
- 19 U svojem odgovoru na repliku i na raspravi Komisija je ustvrdila da se tužba čini dopuštenom barem glede nekih tužitelja. Međutim, na raspravi je pojasnila da prema njezinom mišljenju nisu svi argumenti tužitelja dopušteni i da stoga ne smiju biti uzeti u obzir.
- 20 Valja podsjetiti da je sudac Europske unije ovlašten procijeniti, u skladu s okolnostima svakog slučaja, opravdava li pravilno sudovanje odbijanje kao neosnovane tužbe ili tužbenog razloga, bez prethodnog odlučivanja o [njezinoj ili] njegovoj dopuštenosti (vidjeti u tom smislu presude Suda od 26. veljače 2002., Vijeće/Boehringer, C-23/00 P, Zb., str. I-1873., t. 51. i 52. i od 23. ožujka 2004., Francuska/Komisija, C-233/02, Zb., str. I-2759., t. 26. te presudu Općeg suda od 18. ožujka 2010., KEK Diavlos/Komisija, T-190/07, neobjavljenu u Zborniku, t. 32.).
- 21 U okolnostima razmatranog slučaja i radi ekonomičnosti postupka prvo treba razmotriti zahtjeve tužitelja za poništenje, a da se prethodno ne odluči o dopuštenosti tužbe u cjelini ili o dopuštenosti određenih argumenata kao i prigovora nezakonitosti koje su istaknuli tužitelji, jer tužba zbog niže navedenih razloga ni u kojem slučaju nije osnovana.

Meritum

- 22 U prilog svojoj tužbi tužitelji se prvenstveno pozivaju na tužbeni razlog koji se temelji na nezakonitosti osnovne uredbe. Tvrde da osnovna uredba nije primjenjiva na razmatrani slučaj, što pobijanu uredbu čini pravno neosnovanom te bi je trebalo poništiti. U okviru drugog, podredno istaknutog, tužbenog razloga tužitelji zahtijevaju poništenje pobijane uredbe zbog navodne zlorabe ovlasti.

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na nepostojanju pravne osnove pobijane uredbe

- 23 U okviru ovog tužbenog razloga tužitelji ističu prigovor nezakonitosti osnovne uredbe. Tužbeni razlog podijeljen je na tri dijela.
- 24 Najprije valja podsjetiti da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi, člankom 277. UFEU-a izražava opće načelo kojim se svakoj stranci u postupku daje pravo da, kada traži poništenje akta koji može osporavati tužbom, neizravno osporava valjanost prethodnog akta institucije koji je pravna osnova pobijanog akta ako ta stranka nije

imala pravo podnijeti izravnu tužbu protiv takvog akta na temelju članka 263. UFEU-a pa tako trpi njegove posljedice, a da nije imala mogućnost zatražiti njegovo poništenje (vidjeti u tom smislu presude Suda od 6. ožujka 1979., *Simmenthal/Komisija*, 92/78, Zb., str. 777., t. 39. i od 19. siječnja 1984., *Andersen i dr./Parlament*, 262/80, Zb., str. 195., t. 6.).

– Prvi dio: pogrešan odabir pravne osnove osnovne uredbe

- 25 Osnovna uredba donesena je na temelju članka 95. UEZ-a. Prema njezinom članku 1., njome se uspostavljaju usklađena pravila o stavljanju na tržište proizvoda od tuljana.
- 26 U okviru svojeg prvog prigovora tužitelji tvrde da su Parlament i Vijeće, time što su kao pravnu osnovu za donošenje osnovne uredbe primijenili članak 95. UEZ-a, počinili pogrešku koja se tiče prava. Tvrde da iz obrazloženja Komisijina prijedloga uredbe Europskog parlamenta i Vijeća o trgovini proizvodima od tuljana (COM(2008) 469 final od 23. srpnja 2008., u daljnjem tekstu: prijedlog osnovne uredbe) i uvodnih izjava osnovne uredbe proizlazi da je njezin glavni cilj zaštita dobrobiti životinja, a ne funkcioniranje unutarnjeg tržišta.
- 27 S tim u svezi valja podsjetiti da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi, u okviru sustava nadležnosti Unije, odabir pravne osnove akta mora temeljiti na objektivnim okolnostima koje podliježu sudskom nadzoru. Takve okolnosti osobito uključuju cilj i sadržaj akta (vidjeti presudu Suda od 12. rujna 2006., *Laserdisken*, C-479/04, Zb., str. I-8089, t. 30., i navedenu sudsku praksu).
- 28 Iz ustaljene sudske prakse također proizlazi da stvarni cilj mjera iz članka 95. stavka 1. UEZ-a mora biti poboljšanje uvjeta za uspostavu i funkcioniranje unutarnjeg tržišta. Iako samo utvrđenje razlika među nacionalnim propisima i apstraktnog rizika povreda temeljnih sloboda ili narušavanja tržišnog natjecanja nije dovoljno da opravda odabir članka 95. UEZ-a kao pravne osnove, zakonodavac Unije može ga među ostalim primijeniti u slučaju postojanja razlika među nacionalnim propisima koje su takve naravi da ograničavaju temeljne slobode i tako neposredno utječu na funkcioniranje unutarnjeg tržišta (vidjeti presudu Suda od 8. lipnja 2010., *Vodafone i dr.*, C-58/08, Zb., str. I-4999., t. 32. i navedenu sudsku praksu).
- 29 Primjena te odredbe je isto tako moguća radi sprečavanja nastanka takvih prepreka trgovini koje nastaju zbog heterogenog razvoja nacionalnih zakonodavstava. Ipak, nastanak takvih prepreka mora biti vjerojatan, a svrha predmetne mjere mora biti njihovo sprečavanje (vidjeti gore u točki 28. navedenu presudu *Vodafone i dr.*, t. 33., i navedenu sudsku praksu).
- 30 Valja, međutim, upozoriti da primjena članka 95. UEZ-a nije opravdana ako je usklađivanje uvjeta na unutarnjem tržištu tek popratni učinak akta koji treba donijeti (vidjeti presudu Suda od 18. studenog 1999., *Komisija/Vijeće*, C-209/97, Zb., str. I-8067., t. 35. i navedenu sudsku praksu).
- 31 Iz prethodno navedenog proizlazi da kada postoje prepreke trgovini ili je vjerojatno da će takve prepreke nastati u budućnosti jer su države članice u pogledu proizvoda ili kategorije proizvoda usvojile ili usvajaju različite mjere koje osiguravaju različite razine zaštite i zbog toga sprečavaju slobodno kretanje predmetnog proizvoda u Uniji,

članak 95. UEZ-a zakonodavcu Unije dopušta da intervenira usvajanjem odgovarajućih mjera i pritom poštuje, s jedne strane, stavak 3. navedenog članka i, s druge strane, pravna načela navedena u Ugovoru ili utvrđena sudskom praksom, osobito načelo proporcionalnosti (presude Suda od 14. prosinca 2004., *Swedish Match*, C-210/03, Zb., str. I-11893, t. 33., i *Arnold André*, C-434/02, Zb., str. I-11825, t. 34.).

- 32 Sud je isto tako naveo da su izrazom „mjere za usklađivanje” iz članka 95. UEZ-a autori Ugovora željeli zakonodavcu Unije dati, s obzirom na opće i posebne okolnosti područja koje treba uskladiti, diskrecijsku ovlast u pogledu načina usklađivanja koji je najprimjereniji za postizanje željenog cilja, osobito u područjima koja obilježavaju složene tehničke posebnosti (vidjeti gore u točki 28. navedenu presudu *Vodafone* i dr., t. 35., i navedenu sudsku praksu).
- 33 Te primjerene mjere mogu, ovisno o okolnostima, uključivati obvezu država članica da dopuste stavljanje na tržište jednog ili više predmetnih proizvoda, ili podvrgavanje takve obveze ishoda dopuštenja određenim uvjetima ili čak privremenu ili konačnu zabranu stavljanja jednog ili više takvih proizvoda na tržište (vidjeti gore u točki 31. navedenu presudu *Swedish Match*, t. 34., i navedenu sudsku praksu).
- 34 Upravo s obzirom na sva prethodna razmatranja treba ispitati jesu li ispunjeni uvjeti za primjenu članka 95. UEZ-a kao pravne osnove za osnovnu uredbu.
- 35 U ovom slučaju iz osnovne uredbe jasno proizlazi da njezin glavni cilj nije zaštita dobrobiti životinja, nego poboljšanje funkcioniranja unutarnjeg tržišta.
- 36 U svezi s tim prvo valja napomenuti da su prilikom usvajanja osnovne uredbe postojale razlike u pogledu predmetnih proizvoda među odredbama zakona i drugih propisa država članica.
- 37 Tako iz prijedloga osnovne uredbe proizlazi da je zbog zabrinutosti i pritiska građana više država članica usvojilo zakonodavne mjere namijenjene ograničavanju ili zabrani gospodarskih djelatnosti povezanih s proizvodnjom proizvoda od tuljana ili pak pokrenulo postupak usvajanja ili razmatranja takvih mjera i da će zato u državama članicama vjerojatno doći do novih zakonodavnih inicijativa. Komisija je utvrdila da su u Uniji istovremeno postojali različiti trgovinski uvjeti među pojedinačnim državama članicama (ili skupinama država članica) i da je to dovelo do fragmentacije unutarnjeg tržišta, jer su trgovci svoju praksu trebali prilagoditi različitim propisima koji su vrijedili u pojedinoj državi članici.
- 38 Isto tako u 4. i 5. uvodnoj izjavi osnovne uredbe piše da je „[u] javnosti i kod vlada koje pokazuju osjetljivost na pitanja dobrobiti životinja lov na tuljane doveo [...] do izražavanja ozbiljne zabrinutosti” zbog patnji prouzročenih tim životinjama prilikom ubijanja i deranja tih životinja i da je „[k]ao odgovor na zabrinutost građana i potrošača u vezi s [...] dobrobiti životinja i na moguću prisutnost na tržištu proizvoda dobivenih od životinja koje su ubijene i oderane na način koji uzrokuje [...] patnje, nekoliko država članica donijelo je ili namjerava donijeti zakonodavstvo kojim se trgovina proizvodima od tuljana uređuje zabranom uvoza i proizvodnje takvih proizvoda dok se u drugim državama članicama ne uvode ograničenja trgovine tim proizvodima.”

- 39 Prema 6. i 8. uvodnoj izjavi osnovne uredbe, razlike „između nacionalnih odredaba kojima se uređuju trgovina, uvoz, proizvodnja i stavljanje na tržište proizvoda od tuljana [...] štetno utječu na funkcioniranje unutarnjeg tržišta proizvoda koji sadrže ili mogu sadržavati proizvode od tuljana i predstavljaju prepreke trgovini tim proizvodima [i mogu] dodatno odvratiti potrošače od kupnje proizvoda koji nisu izrađeni od tuljana, ali koje nije jednostavno razlikovati od sličnih roba izrađenih od tuljana, ili proizvoda koji mogu sadržavati elemente ili sastojke dobivene od tuljana za koje to nije jasno prepoznatljivo”. Stoga je cilj osnovne uredbe bio „široj [Unije] uskladiti pravila u pogledu komercijalnih aktivnosti koje se odnose na proizvode od tuljana te time spriječiti poremećaj na unutarnjem tržištu dotičnih proizvoda, uključujući proizvode koji su ekvivalentni proizvodima od tuljana ili mogu biti zamjenski proizvodi za proizvode od tuljana”.
- 40 Iz tih uvodnih izjava proizlazi da je, iako je zbog zabrinutosti građana i potrošača glede dobrobiti životinja više država članica donijelo ili namjerava donijeti zakonodavstvo kojim se uređuje trgovina proizvodima od tuljana, zakonodavac Zajednice djelovao kako bi uskladio predmetna pravila i tako spriječio poremećaje na unutarnjem tržištu predmetnim proizvodima.
- 41 S tim u svezi valja imati na umu da, prema sudskoj praksi, ako su uvjeti za primjenu članka 95. UEZ-a kao pravne osnove ispunjeni, zakonodavca Unije ne može se spriječiti da se oslanja na tu pravnu osnovu, jer je zaštita dobrobiti životinja odlučujući čimbenik u donošenju odluka. Takva se situacija, prema analogiji, može pronaći u svezi sa zaštitom javnoga zdravlja (presude Suda od 5. listopada 2000., Njemačka/Parlament i Vijeće, C-376/98, Zb., str. I-8419., t. 88.; od 10. prosinca 2002., British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco, C-491/01, Zb., str. I-11453., t. 62.; i od 12. srpnja 2005., Alliance for Natural Health i dr., C-154/04 i C-155/04, Zb., str. I-6451., t. 30.) i zaštitom potrošača (gore u točki 28. navedena presuda Vodafone i dr., t. 36.).
- 42 Osim toga valja napomenuti da je zaštita dobrobiti životinja legitiman cilj u općem interesu, čija važnost se očituje osobito u tome da su države članice usvojile Protokol o zaštiti i dobrobiti životinja, koji je priložen UEZ-u (SL 1997., C-340, str. 110., u daljnjem tekstu: Protokol). Sud je osim toga više puta upozorio na značenje koje Unija pripisuje zdravlju i zaštiti životinja (presuda Suda od 10. rujna 2009., Komisija/Belgija, C-100/08, neobjavljena u Zborniku, t. 91.).
- 43 Kao što je razvidno iz 9. i 10. uvodne izjave osnovne uredbe, u tom je kontekstu zakonodavac Zajednice, svjestan svojih obveza na temelju Protokola u pogledu poštovanja zahtjeva dobrobiti životinja pri oblikovanju i provedbi politike unutarnjeg tržišta, zaključio da je za otklanjanje sadašnje fragmentacije unutarnjeg tržišta potrebno predvidjeti usklađena pravila, pri čemu treba uzeti u obzir aspekt dobrobiti životinja.
- 44 Da bi bila učinkovita, ovdje razmatrana mjera treba ponuditi odgovarajući odgovor na razloge koji su doveli do postojećih ili najavljenih propisa u različitim državama članicama. S tim u svezi iz uvodne izjave osnovne uredbe proizlazi da za vraćanje povjerenja potrošača i istodobno osiguranje ispunjenja zahtjeva glede odgovarajućeg postupanja prema životinjama „stavljanje proizvoda od tuljana na tržište u pravilu ne treba odobriti”. Osim toga, zakonodavac Unije smatrao je da je, kako bi se odgovorilo

na zabrinutost građana i potrošača u odnosu na „ubijanje i deranje tuljana kao takvo, isto [...] tako potrebno poduzeti mjere za smanjivanje potražnje koja vodi do stavljanja proizvoda od tuljana na tržište pa time i ekonomske potražnje koja pokreće lov na tuljane u komercijalne svrhe.”

- 45 Kao što proizlazi iz 13. uvodne izjave osnovne uredbe, zakonodavac Unije smatrao je da je najučinkovitiji način sprečavanja postojećih i očekivanih poremećaja u funkcioniranju unutarnjeg tržišta predmetnim proizvodima umiriti potrošače davanjem općeg jamstva da na tržište Unije neće biti stavljen nijedan proizvod od tuljana, između ostalog zabranom uvoza takvih proizvoda iz trećih zemalja.
- 46 Međutim, zakonodavac Unije predvidio je iznimku od te zabrane u svezi s lovom na tuljane kojim se inuitske zajednice i druge autohtone zajednice bave radi egzistencije. U stvari, u 14. uvodnoj izjavi osnovne uredbe piše da „[t]emeljni gospodarski i socijalni interesi inuitskih zajednica za koje je lov na tuljane način osiguravanja egzistencije ne bi smjeli biti ugroženi.”
- 47 Osim toga, iz 3., 7. i 8. uvodne izjave osnovne uredbe proizlazi da je njezin cilj isto tako ukloniti prepreke slobodnom kretanju proizvoda koji ne potječu od tuljana, ali koje je upravo zbog njihove naravi teško ili čak nemoguće razlikovati od slične robe izrađene od tuljana, ili proizvoda koji mogu sadržavati elemente ili sastojke dobivene od tuljana, a da to nije očito (vidjeti prethodnu točku 39.). Doista, uvjere li se potrošači da se, osim proizvoda dobivenih lovom koji autohtone zajednice obavljaju tradicionalno i kojim pridonose svojoj egzistenciji, proizvodi od tuljana više ne stavljaju na tržište Unije, više se ne postavlja pitanje razlikovanja takvih proizvoda od onih koji ne potječu od tuljana i sve skupine proizvoda o kojima je riječ mogu slobodno kolati u Uniji.
- 48 U takvim okolnostima intervencija zakonodavca Unije na temelju članka 95. UEZ-a opravdana je.
- 49 Taj zaključak ne potkopavaju različiti argumenti tužitelja kojima oni osporavaju istinitost više razmatranja navedenih u prethodnim točkama. Osobito, što se tiče postojanja razlika među nacionalnim uređenjima, tužitelji ističu da iz prijedloga osnovne uredbe proizlazi da su samo dvije države članice već bile donijele zakonodavstvo kojim se uređuje trgovina proizvodima od tuljana i da je treća to namjeravala učiniti. Ističu i da izjava Komisije da su „u budućnosti moguće i slične inicijative drugih država članica” nije dovoljna da se dokaže postojanje prepreke funkcioniranju unutarnjeg tržišta.
- 50 Prvo, što se tiče zadnje izjave uzete iz prijedloga osnovne uredbe, dovoljno je istaknuti da ona nije bila unesena u osnovnu uredbu čiji tekst odražava situaciju koja se u međuvremenu promijenila. Tako se u 5. i 6. uvodnoj izjavi osnovne uredbe navodi da je „nekoliko” država članica donijelo ili namjerava donijeti zakonodavstvo kojim se uređuje trgovina proizvodima od tuljana dok se u drugim državama članicama ne uvode ograničenja u trgovini tim proizvodima. S tim u svezi Komisija je objasnila da su zabrane proizvoda od tuljana već u vrijeme donošenja osnovne uredbe bile na snazi u trima državama članicama, da je jedna država članica usvojila zabranu koja još nije stupila na snagu, da su dvije države članice objavile i Komisiji poslale odgovarajuće

zakonodavne prijedloge i da su tri države članice poručile da i one namjeravaju primijeniti zabrane ako Unija ne usvoji odgovarajuće mjere.

- 51 Drugo, bez obzira na točan broj država članica koje su u vrijeme usvajanja osnovne uredbe to pitanje već bile zakonski uredile ili su jasno izrazile takvu namjeru, treba ustvrditi da su te različite mjere mogle ograničiti slobodno kretanje proizvoda od tuljana. U tom kontekstu činjenica da je jedan manji broj država članica konkretno područje već zakonski uredio ili je to namjeravao učiniti ne može biti odlučno mjerilo glede mogućnosti usvajanja mjere za usklađivanje na razini Unije (vidjeti u tom smislu gore u točki 31. navedene presude *Swedish Match*, t. 37., i *Arnold André*, t. 38.).
- 52 Zato valja smatrati da je u ovom slučaju zakonodavac Unije ispravno zaključio da je zbog nepostojanja mjera na razini Unije vjerojatno da će se, zato što su države članice usvojile nove propise kako bi odgovorile na rastuću zabrinutost građana i potrošača za dobrobit tuljana, pojaviti prepreke trgovini proizvodima koji sadržavaju ili mogu sadržavati proizvode koji potječu od tuljana (vidjeti u tom smislu gore u točki 31. navedenu presudu *Swedish Match*, t. 39.) ili da one čak već postoje.
- 53 Tužitelji isto tako ističu da je odlučni čimbenik koji je Sud uzeo u obzir u predmetu u kojem je bila donesena gore u točki 31. navedena presuda *Swedish Match* bio taj da je trgovina među državama članicama na tržištu duhanskih proizvoda predstavljala razmjerno veliki udio. To, međutim, nije bio slučaj s trgovinom proizvodima od tuljana, osobito onom među državama članicama koje su to područje već zakonski uredile.
- 54 U tom pogledu valja podsjetiti da je Sud presudio da primjena članka 95. UEZ-a kao pravne osnove ne pretpostavlja postojanje stvarne veze sa slobodnim kretanjem među državama članicama u svakoj situaciji na koju se odnosi akt koji se zasniva na tom članku. Kao što je Sud već istaknuo, ono što je važno za opravdanje primjene članka 95. UEZ-a kao pravne osnove jest to da je stvarni cilj akta donesenog na toj osnovi poboljšanje uvjeta za uspostavu i funkcioniranje unutarnjeg tržišta (vidjeti presudu Suda od 12. prosinca 2006., *Njemačka/Parlament i Vijeće*, C-380/03, Zb., str. I-11573., t. 80., i navedenu sudsku praksu).
- 55 Argumente tužiteljâ nikako nije moguće prihvatiti. Što se tiče njihove tvrdnje da je proizvodnja proizvoda od tuljana u Europskoj uniji zanemariva, valja napomenuti da opseg te proizvodnje ne daje nikakav uvid u to koliki je opseg trgovine predmetnim proizvodima među državama članicama jer za to treba uzeti u obzir i trgovinu proizvodima koji su uvezeni u Uniju.
- 56 Valja pojasniti i da prema 7. i 8. uvodnoj izjavi osnovne uredbe postojanje različitih nacionalnih uređenja može dodatno odvratiti „potrošače od kupnje proizvoda koji nisu izrađeni od tuljana, ali koje nije jednostavno razlikovati od sličnih roba izrađenih od tuljana, ili proizvoda koji mogu sadržavati elemente ili sastojke dobivene od tuljana za koje to nije jasno prepoznatljivo, kao što su krzna, kapsule Omega-3 te ulja i proizvodi od kože”. Kako je napomenuto gore u točki 47., valja smatrati da je cilj mjera za usklađivanje predviđenih tom uredbom spriječiti poremećaj na unutarnjem tržištu predmetnih proizvoda, uključujući proizvode koji su ekvivalentni proizvodima od tuljana ili mogu biti zamjenski proizvodi za proizvode od tuljana. Kao što proizlazi iz definicije proizvoda od tuljana, kako je određena u članku 2. osnovne uredbe i 3.

uvodnoj izjave te uredbe, proizvodi od tuljana kao i oni koji ne potječu od tuljana, ali koji im sličje ili pak sadržavaju sastojke koji potječu od tuljana vrlo su raznoliki i uključuju proizvode vrlo široke potrošnje, pri čemu trgovina tim proizvodima među državama članicama sigurno nije zanemariva.

- 57 U tom kontekstu nije moguće prihvatiti ni tvrdnju tužiteljâ da u obzir treba uzeti samo trgovinu među državama članicama koje su već zakonski uredile to područje. Budući da su proizvodi na koje se odnosi mjera za usklađivanje široko definirani, jasno je da se trgovina tim proizvodima tiče svih država članica.
- 58 Na temelju svega navedenoga valja zaključiti da su postojeće razlike među nacionalnim uređenjima trgovine proizvodima od tuljana, koje će se vjerojatno još povećati, takve naravi da opravdavaju intervenciju zakonodavca Unije na temelju članka 95. UEZ-a.
- 59 Potom valja na temelju tog zaključka provjeriti je li stvarni cilj članka osnovne uredbe, osobito 1., 3. i 4., poboljšanje uvjeta za uspostavu i funkcioniranje unutarnjeg tržišta.
- 60 Prema njezinu članku 1., osnovna uredba „utvrđuje usklađena pravila o stavljanju na tržište proizvoda od tuljana”. Osim toga, iz 15. uvodne izjave proizlazi da se osnovnom uredbom „ne dovode u pitanje ostala pravila Zajednice ili nacionalna pravila koja uređuju lov na tuljane”.
- 61 Tako je člankom 3. stavkom 1. osnovne uredbe određeno da „[s]tavljanje na tržište proizvoda od tuljana dozvoljava se samo kad su proizvodi od tuljana rezultat lova koji inuitske i druge autohtone zajednice obavljaju tradicionalno i kojim pridonose svojoj egzistenciji. Za uvezene proizvode ti se uvjeti primjenjuju u trenutku ili točki uvoza”.
- 62 Osim toga, kako bi osigurao da proizvodi dozvoljeni člankom 3. stavkom 1. osnovne uredbe kao i svi proizvodi koji nisu izrađeni od tuljana, ali koje je teško razlikovati od slične robe izrađene od tuljana, ili proizvodi koji možda sadržavaju elemente ili sastojke dobivene od tuljana a da to nije očito, mogu slobodno kolati na unutarnjem tržištu Unije, zakonodavac je u članku 4. osnovne uredbe odredio da „[d]ržave članice ne sprečavaju stavljanje na tržište proizvoda od tuljana koji su u skladu s [osnovnom u]redbom”. Valja smatrati da se ovom odredbom osigurava potpuna djelotvornost osnovne uredbe s obzirom na njezin cilj, odnosno poboljšanje uvjeta za funkcioniranje unutarnjeg tržišta. Ustvari, tim se člankom državama članicama zabranjuje da protok svih tih kategorija proizvoda ograniče prije svega strožim odredbama koje bi mogle smatrati nužnima za osiguranje dobrobiti životinja ili umirenje potrošača. Tako se člankom 4. osnovne uredbe izražava cilj određen člankom 1. te uredbe.
- 63 Naposljetku, valja odbiti argument tužiteljâ da se Direktiva Vijeća 83/129/EEZ od 28. ožujka 1983. o uvozu koža nekih mladunaca tuljana i proizvoda od njih u države članice (SL L 91, str. 30.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 32., str. 6.) temelji na razlozima koji su u najmanju ruku usporedivi s razlozima za osnovnu uredbu, dok je, naprotiv, dotična uredba bila donesena na temelju članka 235. UEEZ-a, koji je kasnije postao članak 308. UEZ-a, a potom članak 352. UFEU-a. Prema sudskoj praksi, pravna osnova akta mora se odrediti s obzirom na njegov cilj i sadržaj, a ne s obzirom na pravnu osnovu koja je upotrijebljena za donošenje drugih

akata Unije koji u određenim slučajevima imaju slične osobine (vidjeti presudu Suda od 8. rujna 2009., Komisija/Parlament i Vijeće, C-411/06, Zb., str. I-7585., t. 77. i navedenu sudsku praksu). U svakom slučaju tom se direktivom, donesenom na temelju UEEZ-a, nastoje postići drukčiji ciljevi od onih koji se nastoje postići osnovnom uredbom.

- 64 Iz prethodnoga proizlazi da je stvarni cilj osnovne uredbe poboljšanje uvjeta za funkcioniranje unutarnjeg tržišta i da je zato mogla biti donesena na temelju članka 95. UEZ-a.
- 65 U okviru drugog prigovora, koji je istaknut podredno, tužitelji tvrde da članak 95. UEZ-a nije dostatna pravna osnova za donošenje osnovne uredbe jer prema njihovom mišljenju predviđena zabrana bitno utječe na trgovinu s trećim zemljama pa bi zato trebalo primijeniti i članak 133. Upozoravaju na to da se u prijedlogu osnovne uredbe poziva na obje odredbe i tvrde da razlike između prijedloga i konačno odobrenog teksta ne opravdavaju primjenu samo članka 95. UEZ-a. Zabrana stavljanja na tržište predmetnih proizvoda koji se uglavnom proizvode izvan Unije *de facto* uspostavlja zabranu uvoza.
- 66 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da, ako se prilikom ispitivanja akta Unije pokaže da akt ima dvostruku svrhu ili obuhvaća dvije sastavnice, pri čemu je jedna određiva kao glavna ili prevladavajuća, a druga samo sporedna, akt se mora temeljiti samo na jednoj pravnoj osnovi i to onoj koja se zahtijeva za glavnu ili prevladavajuću svrhu ili sastavnicu (gore u točki 41. navedena presuda *British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco*, t. 94.).
- 67 Iznimno, ako se nasuprot tomu utvrdi da akt ima istovremeno više ciljeva ili sastavnica koji su neodvojivo povezani i među kojima nijedan nije sekundaran i posredan u odnosu na druge, akt se mora temeljiti na odgovarajućim različitim pravnim osnovama (vidjeti gore u točki 63. navedenu presudu *Komisija/Parlament i Vijeće*, t. 47., i navedenu sudsku praksu).
- 68 Slijedom toga valja ispitati nastoji li osnovna uredba ostvariti i cilj zajedničke trgovinske politike te sadržava li toliko važne sastavnice koje proizlaze iz te politike i neodvojivo su povezane sa sastavnicama čiji je cilj poboljšanje funkcioniranja unutarnjeg tržišta da bi se taj akt morao temeljiti na dvostrukoj pravnoj osnovi.
- 69 S tim u svezi prvo valja navesti da sama osnovna uredba, za razliku od njezina prijedloga, ne zabranjuje ni uvoz ni provoz ili izvoz proizvoda od tuljana. Člankom 3. stavkom 1. te uredbe zabranjuje se samo stavljanje na tržište takvih proizvoda uz objašnjenje da se, što se tiče uvezenih proizvoda, ta zabrana treba primjenjivati u trenutku ili točki uvoza i to kako bi se osigurala učinkovitost, kao što to proizlazi iz 10. uvodne izjave te uredbe. S tim u svezi članak 2. stavak 5. osnovne uredbe definira „uvoz” kao „ulazak robe na carinsko područje Zajednice”.
- 70 Tako je uvoz proizvoda od tuljana zabranjen samo onda kada se ti proizvodi namjeravaju staviti na tržište Unije. Primijetiti treba i da osnovna uredba, kao što je to navela i Komisija, zabranom stavljanja na tržište proizvoda od tuljana, ne sprečava unos, skladištenje, obradu ili proizvodnju proizvoda od tuljana u Uniji ako su oni namijenjeni izvozu ili nikada neće biti stavljeni u slobodan promet na tržištu Unije.

Nadalje, člankom 3. stavkom 2. osnovne uredbe predviđeno je da je, prvo, uvoz proizvoda od tuljana dopušten kada je prigodne naravi te se tiče isključivo proizvoda za osobnu uporabu, a ne za uporabu u komercijalne svrhe, i da je, drugo, stavljanje proizvoda od tuljana na tržište na neprofitnoj osnovi dopušteno i kada su ti proizvodi nusproizvodi nacionalnim zakonodavstvom uređenog lova čija je isključiva svrha održivo upravljanje morskim resursima. Naposljetku, zabrana stavljanja na tržište odnosi se i na proizvode od tuljana koji potječu iz država članica čak i ako nije sporno da njihov udio nije vrlo velik.

- 71 Na temelju toga valja zaključiti da je stvarna svrha zabrane uvoza spriječiti stavljanje na tržište proizvoda od tuljana i tako postići jedini cilj osnovne uredbe, odnosno poboljšati funkcioniranje unutarnjeg tržišta. U tom okviru učinci te uredbe na vanjsku trgovinu tek su sekundarni.
- 72 Zato valja zaključiti da je jedini cilj osnovne uredbe, a osobito zadnje rečenice članka 3. stavka 1., osigurati učinkovitost mjera za poboljšanje funkcioniranja unutarnjeg tržišta te da ne postoji dodatan cilj povezan s provedbom zajedničke trgovinske politike. S obzirom na taj zaključak i sudsku praksu navedenu u prethodnim točkama 66. i 67., valja utvrditi da članak 95. UEZ-a i članak 133. UEZ-a nisu istodobno mogli biti pravna osnova osnovne uredbe.
- 73 S tim u svezi svakako valja upozoriti da je u presudi *British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco* (t. 98.) navedenoj u točki 41. ove presude Sud presudio da u dotičnom predmetu pogrešno upućivanje na članak 133. UEZ-a kao na drugu pravnu osnovu osporavane direktive samo po sebi ne uzrokuje nevaljanost direktive. Sud je odlučio da je takva pogreška u pozivanjima akta Unije stvarno tek formalna osim ako je prouzročila nepravilnosti u postupku primijenjenom za usvajanje toga akta (vidjeti gore u točki 31. navedenu presudu *Swedish Match*, t. 44., i navedenu sudsku praksu).
- 74 Isti pristup po analogiji nalazi primjenu i u ovom predmetu. Prije svega valja upozoriti da članak 95. UEZ-a i članak 133. UEZ-a podrazumijevaju jednake modalitete glasovanja u Vijeću.
- 75 Tako je člankom 95. stavkom 1. UEZ-a predviđeno da se mjere na temelju toga članka usvajaju u skladu s postupkom suodlučivanja iz članka 251. UEZ-a, a nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom. Valja podsjetiti da Vijeće u postupku suodlučivanja iz članka 251. UEZ-a načelno odlučuje kvalificiranom većinom osim kada namjerava prihvatiti amandmane na zajedničko stajalište koje je predložio Parlament i o kojima je Komisija dala negativno mišljenje, u kojem pak slučaju mora odlučivati jednoglasno. Člankom 133. stavkom 4. UEZ-a pak predviđeno je da pri izvršavanju ovlasti koje su mu dodijeljene tom odredbom Vijeće odlučuje kvalificiranom većinom.
- 76 Slijedom toga primjena dvostruke pravne osnove, odnosno članka 95. UEZ-a i članka 133. UEZ-a, ne bi ni na koji način utjecala na pravila o glasovanju koja vrijede za Vijeće. Osim toga, primjenom samo članka 95. UEZ-a ne zadire se u prava Parlamenta, jer se tim člankom izriječno upućuje na postupak suodlučivanja iz članka 251. UEZ-a (vidjeti po analogiji presudu Suda od 11. lipnja 1991., *Komisija/Vijeće (Titanijev dioksid)*, C-300/89, Zb., str. I-2867., t. 17. do 21.).

- 77 U tim okolnostima valja zaključiti da, čak i pod pretpostavkom da se na osnovnu uredbu primjenjuje i članak 133. UEZ-a, primjena samo članka 95. UEZ-a kao pravne osnove nije mogla postupak donošenja te uredbe učiniti pogrešnim, tako da ona zbog tog razloga ne može biti nevaljana (vidjeti po analogiji gore u točki 31. navedenu presudu *Swedish Match*, t. 43. do 45., i gore u točki 41. navedenu presudu *British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco*, t. 106. do 111.).
- 78 Zato prvi dio ovog tužbenog razloga treba odbiti.
- Drugi dio: navodna povreda načelâ supsidijarnosti i proporcionalnosti
- 79 Prvo, tužitelji ističu da je glavni ili čak jedini cilj osnovne uredbe zaštita dobrobiti životinja i da takav cilj nije u isključivoj nadležnosti Unije. Međutim, institucije nisu dokazale po čemu bi taj akt za zaštitu dobrobiti tuljana donesen na razini Unije bio najprimjerenije i nužno rješenje.
- 80 Valja podsjetiti da je u vrijeme donošenja osnovne uredbe načelo supsidijarnosti bilo određeno člankom 5. drugim stavkom UEZ-a, te da je prema tom načelu Unija djelovala u područjima koja nisu bila u njezinoj isključivoj nadležnosti samo ako i u mjeri u kojoj države članice nisu mogle dostatno ostvariti ciljeve predloženih mjera nego su se zbog dosegâ ili učinka predloženog djelovanja oni na bolji način mogli ostvariti na razini Unije. To je načelo bilo konkretizirano Protokolom o primjeni načelâ supsidijarnosti i proporcionalnosti priloženim Ugovoru o EZ-u (SL 1997, C 340, str. 173.), u čijem su članku 5. isto tako određene smjernice za određivanje jesi li ispunjeni navedeni uvjeti.
- 81 Što se tiče zakonodavnih akata, u navedenom je protokolu u člancima 6. i 7. pojašnjeno da Zajednica donosi propise samo u potrebnom opsegu i da mjere Zajednice trebaju ostaviti što je moguće više prostora za nacionalne odluke ako je to spojivo s ostvarenjem cilja mjere i poštovanjem zahtjeva Ugovora.
- 82 Osim toga, u članku 3. toga protokola pojašnjeno je da načelo supsidijarnosti ne dovodi u pitanje nadležnosti koje su Europskoj zajednici dodijeljene Ugovorom, kako ih tumači Sud.
- 83 S tim u svezi prvo valja odbaciti argumentaciju tužitelja koja se temelji na pogrešnoj tvrdnji da je cilj osnovne uredbe zaštita dobrobiti životinja. Kao što je bilo utvrđeno gore u točki 64., cilj navedene uredbe je poboljšanje uvjeta za funkcioniranje unutarnjeg tržišta, vodeći pritom računa o zaštiti dobrobiti životinja.
- 84 Glede članka 95. UEZ-a, Sud je odlučio da se načelo supsidijarnosti primjenjuje u slučaju kada se zakonodavac Unije oslanja na tu pravnu osnovu, u mjeri u kojoj mu ta odredba ne daje isključivu nadležnost za uređenje gospodarskih djelatnosti na unutarnjem tržištu, nego samo nadležnost za poboljšanje uvjeta za njegovu uspostavu i funkcioniranje uklanjanjem prepreka slobodnom kretanju roba i slobodi pružanja usluga ili otklanjanjem narušavanja tržišnog natjecanja (gore u točki 41. navedena presuda *British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco*, t. 179.).
- 85 Ipak, treba utvrditi da se cilj osnovne uredbe, kao što to u ovom slučaju pokazuje heterogeni razvoj nacionalnog zakonodavstva, ne može dostatno ostvariti samo

mjerama u državama članicama, nego pretpostavlja mjere na razini Unije (vidjeti točke 38. i 39. gore). Zato je cilj planirane mjere mogao biti bolje ostvaren na razini Unije.

- 86 Budući da tužitelji nisu predložili nikakve druge dokaze u prilog svojoj argumentaciji, tu argumentaciju treba odbaciti.
- 87 Drugo, što se tiče navodne povrede načela proporcionalnosti, valja podsjetiti da prema ustaljenoj sudskoj praksi to načelo zahtijeva da akti institucija Europske unije ne prekoračuju granice onoga što je prikladno i nužno za ostvarivanje legitimnih ciljeva predmetnog propisa, pri čemu, kad je moguće odabrati između više prikladnih mjera, valja primijeniti onu koja je najmanje ograničavajuća, a prouzročeni nepovoljni učinci ne smiju biti nesrazmjerni postavljenim ciljevima (vidjeti presudu Suda od 21. srpnja 2011., Etimine, C-15/10, Zb., str. I-6681., t. 124., i navedenu sudsku praksu).
- 88 Što se tiče sudskog nadzora poštovanja tih uvjeta, Sud je zakonodavcu Unije priznao u okviru izvršavanja dodijeljenih mu nadležnosti široku diskrecijsku ovlast u područjima u kojima njegovo djelovanje podrazumijeva odluke kako političke tako i gospodarske ili socijalne naravi i u kojima je pozvan izvršiti složene ocjene i procjene. Zato nije važno je li mjera usvojena u takvom području bila jedina ili najbolja moguća, jer na zakonitost te mjere može utjecati samo njezina očita neprikladnost s obzirom na cilj koji nadležne institucije žele postići (vidjeti gore u točki 28. navedenu presudu Vodafone i dr., t. 52., i navedenu sudsku praksu).
- 89 Međutim, čak i kada ima takvu ovlast, zakonodavac Unije dužan je svoj izbor temeljiti na objektivnim kriterijima. Osim toga, pri procjeni ograničenja vezanih za različite moguće mjere, on treba ispitati opravdavaju li ciljevi izabrane mjere negativne gospodarske posljedice, čak i znatne, za pojedinačne subjekte (vidjeti gore u točki 28. navedenu presudu Vodafone i dr., t. 53., i navedenu sudsku praksu).
- 90 U ovom slučaju iz 10. do 14. uvodne izjave osnovne uredbe proizlazi da je cilj te uredbe poboljšanje funkcioniranja unutarnjeg tržišta predmetnih proizvoda, pri čemu treba voditi računa o zaštiti dobrobiti životinja i posebnom položaju inuitskih i drugih autohtonih zajednica. Osim toga, iz usporedbe između prijedloga osnovne uredbe i same uredbe očito je da je zakonodavac konkretno analizirao stanje u Uniji koje zahtijeva tu mjeru i da je u usporedbi s prijedlogom Komisije znatno ograničio njezin doseg. Osnovnom se uredbom prije svega predviđa samo zabrana stavljanja na tržište predmetnih proizvoda te se provodi odluka o određivanju vrlo općenitog pravila zabrane od kojeg je u biti određena samo jedna iznimka, dok se Komisiji na temelju članka 3. stavka 4. osnovne uredbe dodjeljuje nadležnost za usvajanje mjera za njezinu provedbu. Iz navedenoga valja zaključiti da su predviđene mjere bile strogo ograničene na ono što je zakonodavac smatrao nužnim za otklanjanje prepreka slobodnom kretanju navedenih proizvoda.
- 91 Prvo, svojim argumentima tužitelji nisu mogli dokazati da je osnovna uredba očito neprikladna za postizanje postavljenog cilja.
- 92 S jedne strane, oni ne iznose druge argumente u prilog svojoj tvrdnji da osnovnom uredbom predviđena mjera zabrane proizvoda od tuljana ne može potaknuti uspostavu unutarnjeg tržišta. S druge strane, kao i u slučaju analize navodne povrede načela

subsidijarnosti (vidjeti točku 83. gore), njihovu argumentaciju koja se temelji na pogrešnoj tvrdnji da je cilj osnovne uredbe zaštita dobrobiti životinja treba odbaciti.

- 93 Drugo, odbaciti valja i argument tužitelja da osnovna uredba prekoračuje ono što je nužno za postizanje njezinih ciljeva. Naime, proporcionalnost te uredbe ne može se ispitivati s obzirom na ciljeve koji nisu ciljevi koji se žele postići samom tom uredbom.
- 94 Ni argument tužitelja da je mjera označavanja manje ograničavajuća i učinkovitija za postizanje ciljeva osnovne uredbe nije moguće prihvatiti.
- 95 Iz osnovne je uredbe očito da je zakonodavac ispitao i potom odbacio usvajanje mjere kojom se dopušta stavljanje na tržište samo onih proizvoda od tuljana koji ispunjavaju zahtjeve glede dobrobiti životinja, konkretnije, mjere označavanja. S tim u svezi je u 11. i 12. uvodnoj izjavi te uredbe navedeno da „[i]ako je tuljane možda moguće ubijati i derati na način kojim se izbjegava nepotrebna bol, stres, strah ili drugi oblici patnje, uzimajući u obzir uvjete u kojima se lov na tuljane odvija, dosljedna provjera i kontrola poštuju li lovci zahtjeve u pogledu dobrobiti životinja u praksi nisu provedive ili ih je barem veoma teško ostvariti na učinkovit način, kako je to Europska agencija za sigurnost hrane zaključila 6. prosinca 2007.” i da je „[i]sto [...] tako jasno da se isti rezultat ne bi postigao ni drugim oblicima usklađenih pravila, kao što su zahtjevi u pogledu označavanja [i da bi] [p]ovrh toga, zahtjev da proizvođači, distributeri ili trgovci na malo moraju označivati proizvode koji u cijelosti ili djelomično potječu od tuljana značajno [...] opteretio te gospodarske subjekte, a bio bi i nerazmjerno skup u slučajevima u kojima proizvodi od tuljana predstavljaju tek manji dio dotičnog proizvoda[, dok će] [s]uprotno tomu [...] mjere sadržane u ovoj Uredbi bit[i] [...] lakše poštovati, a i vratit će povjerenje potrošača”.
- 96 Iz navedenoga treba zaključiti da je zakonodavac, nakon što je analizirao pitanje dosega tih mjera u praksi, zauzeo stajalište da njima nije moguće postići željeni cilj i da je opća zabrana stavljanja na tržište proizvoda od tuljana najbolja mjera za osiguranje slobodnoga kretanja robe. Te zaključke nije moguće opovrgnuti nijednim argumentom tužitelja. S tim u svezi valja navesti da činjenica da, prema njihovom mišljenju, još ni jedan subjekt nije bio priznat na temelju članka 6. pobijane uredbe i da trenutačno vrijedi potpuna zabrana stavljanja na tržište nije relevantna za valjanost osnovne uredbe, nego za valjanost pobijane uredbe.
- 97 Treće, što se tiče proporcionalnosti osnovne uredbe u užem smislu, tužitelji tvrde da ta uredba ima nesrazmjerne učinke na inuitske zajednice u smislu da ima znatan učinak na preživljavanje tih zajednica. Tvrde da je za njih predviđena iznimka ostala mrtvo slovo na papiru, između ostalog zato što sami Inuiti ne trguju proizvodima od tuljana.
- 98 Da bi dokazali tu tvrdnju, tužitelji se pozivaju samo na određene točke tužbe. Međutim, valja primijetiti da su u tim točkama opisani samo način života inuitskih zajednica, njihov lov na tuljane te teškoće života i preživljavanja tog stanovništva. Učinci mjera na njihov položaj razmatraju se samo u točki 34. tužbe, gdje je navedeno da će zbog pobijane uredbe, tumačene u vezi s osnovnom uredbom, te s obzirom na već dano usko tumačenje te uredbe, glavnina izvoza proizvoda od tuljana u Uniju nestati i da će slijedom toga izvoz proizvoda koje Inuiti izrađuju od tuljana u Europsku uniju biti ozbiljno pogođen. Zaključuju da će pobijana uredba najvjerojatnije

prouzročiti gubitak značajnog tržišta kao i s njim povezane infrastrukture. Tužitelji su na raspravi dodali da Inuiti nisu imali drugog izbora nego osloniti se na gospodarska poduzeća i njihovu infrastrukturu te se pomiriti s poteškoćama koje su povezane sa spornim sustavom priznatih tijela koja izdaju potvrde u svezi s proizvodima od tuljana koji su dopušteni na tržištu Unije. Međutim, takvim tvrdnjama, koje su uostalom vrlo općenite i nepotkrijepljene, nije dokazano da su inuitske zajednice pretrpjele štetu koja bi bila nesrazmjerna s obzirom na zacrtani cilj osnovne uredbe.

- 99 Treće, što se tiče kritike izabrane vrste pravnog akta, odnosno uredbe, valja podsjetiti da članak 6. Protokola o primjeni načelâ supsidijarnosti i proporcionalnosti predviđa da „bi *ceteris paribus*, prednost trebalo dati direktivama pred uredbama”.
- 100 Tu odredbu treba tumačiti s obzirom na njezin kontekst, osobito u svjetlu prve rečenice tog članka Protokola o primjeni načelâ supsidijarnosti i proporcionalnosti, prema kojoj mjere Unije moraju biti što jednostavnijeg oblika koji omogućava dostatno ostvarenje cilja mjere i njezino učinkovito izvršavanje. Tako se tom odredbom, kojom se predviđa da „*ceteris paribus*”, prednost moraju imati direktive, zakonodavcu ostavlja diskrecijsko pravo glede izbora vrste pravnog akta koji treba donijeti.
- 101 Na stranici 16. prijedloga osnovne uredbe, Komisija je iznijela stajalište da pravni akti koji nisu uredba ne bi bili prikladni osobito zato što direktiva zahtijeva nacionalne provedbene mjere i povećava opasnost od različite primjene kao i da je neophodno osigurati jedinstvenu primjenu mogućih odstupanja od trgovinskih zabrana koje su na snazi.
- 102 S obzirom na mjeru predviđenu osnovnom uredbom, koja se u biti sastoji od zabrane s jednom iznimkom i dvama odstupanjima i koja zahtijeva mjere za svoju provedbu na razini Unije, valja smatrati da je zakonodavac Unije poštovao te zahtjeve i da nije bilo dokazano da bi direktiva bila prikladnija. Osim toga, uspostavivši opće pravilo, koje se primjenjuje od dvadesetoga dana od dana objave te uredbe u *Službenom listu Europske unije*, i predvidjevši, u članku 8., da se njezin članak 3., koji se odnosi na sadržaj mjere, primjenjuje od 20. kolovoza 2010., osnovna je uredba osigurala brzo stupanje zabrane na snagu, a istodobno je Komisiji ostavila potrebno vrijeme za usvajanje mjera za njezinu provedbu.
- 103 Slijedom toga, i drugi dio ovog tužbenog razloga treba odbiti.
- Treći dio: povreda temeljnih prava
- 104 Prema mišljenju tužitelja, osnovnom se uredbom krši članak 1. Dodatnog protokola br. 1. uz Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda potpisanu u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP), i članak 8. EKLJP-a u svezi s člancima 9. i 10. te konvencije, u značenju kako ga tumači sudska praksa Suda, te njihovo temeljno pravo na saslušanje. Ta prava bi se trebala tumačiti i s obzirom na odredbe o zaštiti autohtonih naroda u međunarodnom pravu, kako proizlazi prije svega iz članka 19. Deklaracije Ujedinjenih naroda o pravima autohtonih naroda usvojene 13. rujna 2007.

- 105 Najprije valja napomenuti da je zaštita koja je zajamčena člancima EKLJP-a na koje se pozivaju tužitelji u pravu Unije provedena člancima 17., 7., 10. i 11. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (SL 2010, C 83, str. 389.). Zato se valja pozivati samo na te odredbe (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 8. prosinca 2011., Chalkor/Komisija, C-386/10 P, Zb., str. I-13085, t. 51.).
- 106 Prvo, tužitelji tvrde da se osnovnom uredbom ne poštuje njihovo pravo vlasništva, u smislu da ona utječe na njihovo pravo da u Uniji komercijalno iskorištavaju proizvode od tuljana, što je značajan izvor njihovih prihoda, a slijedom toga utječe i na zdravlje i dobrobit inuitskog stanovništva. Takvo ograničenje ostvarivanja prava vlasništva tužiteljâ opravdano je samo ako je razmjerno u odnosu na cilj koji se želi postići. Tužitelji tvrde da su zaključci iz presude Suda od 3. rujna 2008., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija (C-402/05 P i C-415/05 P, Zb., str. I-6351.) primjenjivi na njih, zato što ta zabrana podrazumijeva znatno ograničenje ostvarivanja njihovog prava vlasništva.
- 107 Odmah na početku valja primijetiti da se činjenično stanje u ovom predmetu uvelike razlikuje od onog u predmetu u kojem je bila donesena gore u točki 106. navedena presuda Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, koja se odnosila na mjeru zamrzavanja imovine za koju je Sud smatrao da, čak i ako predstavlja zaštitnu mjeru čija svrha nije lišiti predmetne osobe njihova vlasništva, nepobitno uzrokuje ograničenje ostvarivanja prava vlasništva tužitelja u tom predmetu, a to se ograničenje s obzirom na opći doseg mjere zamrzavanja imovine i dan početka njezine primjene moralo okvalificirati i kao znatno. U ovom predmetu tužitelji se u biti pozivaju na zadiranje u njihovo pravo vlasništva u dijelu u kojem se ono odnosi na ulovljene tuljane.
- 108 Valja podsjetiti da se osnovnom uredbom ne zabranjuje stavljanje na tržište proizvoda od tuljana koji su rezultat lova koji inuitske i druge autohtone zajednice obavljaju tradicionalno i kojim pridonose svojoj egzistenciji. Tužitelji tvrde da je ta odredba „prazna ljuska”. Međutim, čak i pod pretpostavkom da je zaključke gore u točki 106. navedene presude Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, po analogiji, moguće primijeniti na ovaj predmet, tužitelji nisu predložili dokaze da se tom jednom odredbom osnovne uredbe krši njihovo pravo vlasništva. Kao što je bilo utvrđeno gore u točki 98., objašnjenja iz točki tužbe na koje se tužitelji s tim u svezi pozivaju ne mogu biti od koristi u tom smislu.
- 109 Osim toga, budući da su tužitelji vrlo različitog podrijetla i da većina njih nisu pripadnici inuitskih zajednica, trebali su dokazati učinke na njihovo pravo vlasništva s obzirom na različite skupine kojima pripadaju. S tim u svezi valja podsjetiti da je Sud jasno dao do znanja da se jamstva dodijeljena pravom vlasništva ne mogu proširiti na zaštitu isključivo poslovnih interesa ili izgleda, čija neizvjesnost čini bit gospodarske djelatnosti (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 9. rujna 2008., FIAMM i dr./Vijeće i Komisija, C-120/06 P i C-121/06 P, Zb., str. I-6513., t. 185.). Zbog toga argumentaciju tužitelja u tom dijelu nije moguće prihvatiti.
- 110 Drugo, što se tiče navodne povrede prava na saslušanje, tužitelji ističu da se, prema sudskoj praksi, u slučaju znatnijeg ograničenja prava vlasništva pojedinca, u postupcima koji se primjenjuju osobi na koju se odnosi sporna mjera treba dati odgovarajuću priliku da izloži svoj slučaj nadležnim tijelima. Osim toga, to pravo

treba tumačiti s obzirom na članak 19. Deklaracije Ujedinjenih naroda o pravima autohtonih naroda.

- 111 Tu argumentaciju nije moguće prihvatiti. Prvo valja podsjetiti da tužitelji, što se tiče prava na saslušanje prije ograničenja njihova prava vlasništva, nisu dokazali nikakvo kršenje njihova prava vlasništva (vidjeti točke od 106. do 109. gore).
- 112 Potom valja podsjetiti da Unija svoje nadležnosti treba izvršavati poštujući međunarodno pravo, pri čemu je Sud isto tako pojasnio da se akt donesen na temelju tih nadležnosti mora tumačiti, a njegovo područje primjene ograničiti, s obzirom na mjerodavna pravila međunarodnog prava (vidjeti gore u točki 106. navedenu presudu Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, t. 291. i navedenu sudsku praksu). Međutim, tekst na koji se pozivaju tužitelji je tekst deklaracije, koji nema toliko obvezujuću snagu kao ugovor. Ne bi se moglo smatrati da se tom deklaracijom Inuitima mogu dati autonomna prava povrh onih predviđenih pravom Unije.
- 113 S tim u svezi valja podsjetiti da, prema sudskoj praksi, zakonodavac Unije, u postupku donošenja akta Unije koji se temelji na članku Ugovora, ima samo one obveze savjetovanja koje su propisane člankom o kojem je riječ (presuda Suda od 14. listopada 1999., Atlanta/Europska zajednica, C-104/97 P, Zb., str. I-6983., t. 38.). Međutim, člankom 95. UEZ-a zakonodavcu nije bila nametnuta nikakva konkretna obveza savjetovanja s tužiteljima.
- 114 Komisija, koju podupiru Parlament i Vijeće, u svakom slučaju tvrdi da se s inuitskim zajednicama opsežno i višekratno savjetovala tijekom izrade kako osnovne uredbe tako i mjera za njezinu provedbu. Tužitelji osporavaju relevantnost i korisnost nekih navedenih sastanaka. Međutim, nesporno je da je izuzeće za Inuite bilo uvedeno nakon sastanka 21. siječnja 1009., na kojem su sudjelovali predstavnici inuitskih zajednica.
- 115 Naposljetku, iz 14. uvodne izjave osnovne uredbe proizlazi da je zakonodavac Unije uzeo u obzir poseban položaj inuitskih zajednica kako je opisan u Deklaraciji Ujedinjenih naroda o pravima autohtonih naroda i da je zato smatrao da treba dopustiti iznimku za proizvode dobivene lovom koji te zajednice obavljaju tradicionalno i kojim pridonose svojoj egzistenciji.
- 116 Treće, usvajanjem osnovne uredbe zakonodavac nije, prema mišljenju tužitelja, ostvario pravednu ravnotežu između interesa Inuita i interesa koji se žele postići navedenom uredbom i koji znatno utječu na životne uvjete tužiteljâ i životne uvjete inuitskog stanovništva općenito.
- 117 Tu argumentaciju treba odbiti. Naime, tužitelji nisu iznijeli nijedan argument ili dokaz kojim bi potkrijepili navodnu povredu članka 8. EKLJP-a. Kao što je bilo utvrđeno gore u točkama 98. i 108., ni objašnjenja iz točaka tužbe na koje su se tužitelji s tim u svezi pozvali ne dokazuju to kršenje. Što se tiče članaka 9. i 10. EKLJP-a te članaka 10. i 11. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, tužitelji priznaju da osnovna uredba te odredbe ne krši neposredno.
- 118 Za svaki slučaj valja podsjetiti da iz 15. uvodne izjave osnovne uredbe proizlazi da se tom uredbom ne dovode u pitanje pravila Unije ili nacionalna pravila kojima se

uređuje lov na tuljane i da je u skladu s člankom 3. stavkom 1. navedene uredbe dopušteno stavljati na tržište proizvode od tuljana dobivene lovom koji Inuiti i druge autohtone zajednice obavljaju tradicionalno i kojim pridonose svojoj egzistenciji.

- 119 Dakle, treći dio ovog tužbenog razloga i, posljedično, tužbeni razlog u cjelini treba odbiti.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na zloporabi ovlasti

- 120 U okviru ovog podredno istaknutog tužbenog razloga tužitelji tvrde da je Komisija koristila svoje ovlasti u svrhu različitu od one za koju su joj ovlasti bile dodijeljene. Umjesto da uspostavi učinkovito izuzeće za Inuite, Komisija je djelovala kako bi spriječila stavljanje na tržište Unije proizvoda od tuljana, uključujući proizvode od tuljana dobivene lovom koji obavljaju Inuiti.

- 121 Kao što je sud više puta presudio, akt predstavlja zloporabu ovlasti samo ako je na temelju objektivnih, relevantnih i podudarnih indicija očito da je jedina ili barem glavna svrha akta bila postizanje cilja koji nije onaj na koji se akt poziva ili izbjegavanje postupka koji je Ugovorom posebno predviđen za rješavanje okolnosti predmetnog slučaja (presude Suda od 13. studenoga 1990., Fedesa i dr., C-331/88, Zb., str. I-4023., t. 24., i od 22. studenoga 2001., Nizozemska/Vijeće, C-110/97, Zb., str. I-8763., t. 137.).

- 122 U relevantnim uvodnim izjavama pobijane uredbe navedeno je:

„(1) [Osnovnom uredbom] dozvoljava se stavljanje na tržište proizvoda od tuljana koji su rezultat lova koji inuitske i druge autohtone zajednice obavljaju tradicionalno i kojim doprinose svojoj egzistenciji [...].

(2) Stoga je radi osiguravanja jednoobrazne primjene [osnovne uredbe] potrebno navesti detaljne zahtjeve za uvoz i stavljanje tih proizvoda od tuljana na tržište Unije.

(3) Stavljanje na tržište proizvoda od tuljana koji su rezultat lova koji inuitske i druge autohtone zajednice obavljaju tradicionalno i kojim pridonose svojoj egzistenciji trebalo bi dozvoliti kad je taj lov dio kulturnog nasljeđa zajednice i kad se proizvodi od tuljana barem djelomično upotrebljavaju, konzumiraju ili prerađuju u tim zajednicama u skladu s njihovim tradicijama.

[...]

(5) Unutar tog iznimnog okvira trebalo bi uvesti učinkoviti mehanizam za osiguranje odgovarajuće provjere poštovanja tih zahtjeva. Taj mehanizam ne bi smio biti restriktivniji nego što je nužno.

[...]

(12) Budući da se ovom Uredbom utvrđuju detaljna pravila za provedbu članka 3. [osnovne uredbe] koji se primjenjuje 20. kolovoza 2010., ona bi trebala stupiti na snagu odmah [čim prije].”

123 Tako je u članku 3. pobijane uredbe određeno sljedeće:

„1. Proizvodi [od] tuljana koji su rezultat lova koji obavljaju inuitske i druge autohtone zajednice mogu se staviti na tržište samo kad se može utvrditi da potječu od lova na tuljane koji zadovoljava sve sljedeće uvjete:

- (a) lov na tuljane koji obavljaju inuitske i druge autohtone zajednice koje imaju tradiciju lova na tuljane u dotičnoj zajednici i geografskom području;
- (b) lov na tuljane čiji proizvodi se barem djelomično upotrebljavaju, konzumiraju ili prerađuju u tim zajednicama u skladu s njihovim tradicijama;
- (c) lov na tuljane koji doprinosi egzistenciji zajednice.

2. U trenutku stavljanja na tržište proizvod od tuljana prati potvrda iz članka 7. stavka 1.”

124 Prema člancima 6. i 7. pobijane uredbe, potvrde da proizvodi od tuljana ispunjavaju propisane uvjete izdaju „priznata tijela”.

125 Naposljetku, u članku 12. pobijane uredbe određeno je da ona stupa na snagu trećega dana od dana njezine objave u *Službenom listu Europske unije*.

126 Tužitelji se pozivaju na dvije skupine tvrdnji. Prvo, pobijana uredba nije bila donesena u razumnom roku prije početka primjene zabrane stavljanja na tržište. Komisija je kasnila prilikom pripreme provedbe „izuzeća za Inuite”.

127 Drugo, pobijana je uredba, kako ju je donijela i kako je tumači Komisija, „izuzeću za Inuite” oduzela svaki koristan učinak. Pobijana uredba osobito zabranjuje, protivno tom članku, stavljanje na tržište Unije proizvoda od tuljana dobivenih lovom koji inuitske zajednice obavljaju tradicionalno, ali koje potom prerađuju ili prodaju neinuitske zajednice.

128 Treba ustvrditi da se nijednom od tih tvrdnji, koje većinom nisu potkrijepljene, ne može dokazati da je u dotičnom slučaju Komisija upotrijebila svoju ovlast u svrhe različite od one navedene u 2. uvodnoj izjavi pobijane uredbe.

129 Prvo, što se tiče trenutka u kojem je pobijana uredba donesena, treba primijetiti da je ona donesena 10. kolovoza 2010., objavljena 17. kolovoza 2010. i na temelju njezina članka 12. na snagu stupila 20. kolovoza 2010., odnosno na dan početka primjene članka 3. stavka 1. osnovne uredbe. Međutim, ta činjenica samo po sebi ne potkrjepljuje stajalište da je Komisija djelovala kako bi spriječila postizanje zacrtanog cilja. Osim toga, Komisiji se ne može prigovoriti zato što se savjetovala s različitim zainteresiranim subjektima, uključujući organizacije za zaštitu prava životinja. Razmatranja koja su izložili tužitelji odnose se na kritike glede postupka savjetovanja koji je provela Komisija, ali ne mogu dokazati zlorabu ovlasti. Upravo suprotno, činjenica da se Komisija savjetovala s tim različitim subjektima, uključujući predstavnike inuitskih zajednica, može značiti samo da se stvarno željela upoznati sa svim relevantnim aspektima problematike koju je morala urediti. Osim toga, Komisija navodi, a tužitelji ne osporavaju, da je više tužitelja nazočilo sastanku 18. studenoga

2009., na kojem je bila podijeljena obavijest o predloženom tekstu te se o njoj vodila i rasprava, nakon čega je ona odmah bila stavljena na internet. Osim toga, nacrt pobijane uredbe Komisija je 2. lipnja 2010. objavila na internetu.

- 130 Drugo, što se tiče tvrdnje da je Komisija zabranu tumačila preširoko, a odstupanja od te zabrane preusko, valja napomenuti da njome tužitelji zapravo kritiziraju sadržaj i učinke pobijanom uredbom predviđenih mjera koje prema njihovu mišljenju nisu u skladu s ciljem te uredbe, kako je bio prethodno određen osnovnom uredbom. Tužitelji navode da je iz sadržaja pobijane uredbe, kako ga tumači Komisija, očito da je stvarni cilj koji je željela ostvariti Komisija drukčiji od cilja za kojega su joj osnovnom uredbom dodijeljene ovlasti. U prilog tim navodima tužitelji su predložili izjave koje sadržavaju tumačenja Komisije i nacionalnih tijela vlasti o primjeni predviđenih pravila u praksi. Međutim, ništa u toj argumentaciji i spisu ne dokazuje da je postizanje takvih učinaka, koji su navodno negativni za trgovinu predmetnim proizvodima, bio cilj koji je Komisija željela ostvariti usvajanjem pobijane uredbe. Argumentacija tužitelja umjesto toga poziva na provjeru sukladnosti navedenih izjava s osnovnom uredbom.
- 131 Zato ovaj tužbeni razlog treba odbiti.
- 132 S obzirom na sve navedeno, treba odbiti zahtjev za poništenje, a time i cijelu tužbu.

Troškovi

- 133 Sukladno odredbama članka 87. stavka 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku snosi troškove, ako je takav zahtjev postavljen. Budući da tužitelji nisu uspjeli u postupku, valja im naložiti snošenje vlastitih troškova i troškova Komisije sukladno zahtjevu Komisije.
- 134 U skladu s člankom 87. stavkom 4. podstavkom 1. Poslovnika, Vijeće i Parlament snosit će vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (sedmo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

- 2. Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi i**

Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd nalaže se snošenje vlastitih troškova i troškova Europske komisije.

3. Europski parlament i Vijeće Europske unije snosit će vlastite troškove.

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 25. travnja 2013.

[Potpisi]

* Jezik postupka: engleski

RADNI PRIJEVOD